

»Käsittämätöntä draivia...
Vastustamatonta luettavaa!»

– DAVID LAGERCRANTZ

MUUTTUJA

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

PASCAL WSOY
ENGMAN

Pascal Engman

MUUTTUJA

X

SUOMENTANUT PEKKA MARJAMÄKI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Taiteen edistämiskeskus on tukenut tämän kirjan suomennostyötä.

Taiteen edistämiskeskus
Centret för konstfrämjande
Arts Promotion Centre Finland

Ensimmäinen painos

Ruotsinkielinen alkuteos *X*

Copyright © 2022 Pascal Engman

First published by Bookmark Förlag, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Suomenkielinen laitos © Pekka Marjamäki ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-48534-7

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

Isoäidille.

*Kiitos lapsuuteni kesistä, jotka sain viettää luonasi Skånessa.
Sinun ansiostasi opin rakastamaan Hemingwayn tuotantoa ja
nauttimaan Studio Ett -ohjelman rauhallisesta puheen virrasta,
joka tuuditti minut iltaisin uneen.*

Urheiluvedonlyönnin maailmanlaajuinen liikevaihto oli vuonna 2020 lähes 14 biljoonaa (13 905 000 000 000) Ruotsin kruunua. Summa sisältää lailliset ja harmaat vedonlyöntimarkkinat. Monien analyytikoiden mukaan mustan pörssin vedonlyönnissä liikkuu vähintään yhtä suuri rahamäärä.

Kirjailija joutuu usein tasapainottelemaan faktan ja fiktion välillä. Tarinan vaatimusten vuoksi minun on täytynyt keksiä tiettyjä yksityiskohtia. Ruotsi ei ensinnäkään ottanut osaa Qatarin MM-kilpailuihin. Minun piti myös muuttaa jalkapallokauden otteluohjelmaa harjoitus- ja liigaottelujen osalta niin seura- kuin maajoukkueetasollakin. Lisäksi olen hieman peukaloinut Qatarin MM-kisojen otteluohjelmaa. Tässä kertomuksessa esiintyvät henkilöhahmot eivät perustu tosielämän jalkapalloilijoihin, joskin yhtäläisyyksiä todellisiin pelaajiin saattaa olla. Hahmoja luodessani olen hyödyntänyt useiden jalkapallomaailmaan yhteydessä olevien ihmisten antamia haastatteluja.

Pascal Engman

Äkkiä Nicolaksen mielen valtasi täydellinen tyyneys. Maailma hänen ympärillään tuntui hidastuvan. Äänet vaimenivat. Tarjotinta kantava tarjoilija liikkui verkkaisemmin, muiden asiakkaiden äänet muuttuivat miellyttäväksi sorinaksi.

Nicolas tiesi kuolevansa kohta. Hän oli harjoitellut tuhansien tuntien ajan mitä erilaisimpiin tilanteisiin soveltuvia eloonjäämistaitoja, mutta nyt niistä ei olisi hänelle mitään apua.

Kaikki päättyisi täällä Sollentunassa, missä kaikki oli alkanutkin.

Mies kohotti aseensa. Nicolas tuijotti piipun suuta hetken ja sulki sitten silmänsä.

ESINÄYTÖS

Viñales, Marbella

CLAES ERIXON istui työpöytänsä ääressä ja selasi brittiläisten tabloidien nettisivuja. Hän hymyili klikatessaan otsikkoa jossa luki: *Swedish wag Josephine Worge's latest bikini shots*. Selattuaan kuvat läpi hän risti kädet vatsalleen ja kääntyi katsomaan rantakallioiden alla levittäytyvän Välimeren sinistä massaa.

Parin kilometrin päässä länteen levittäytyi Marbellan valkoisena hehkuva kaupunkimaisema. Näin marraskuussa kaupunki oli talvihorrossessa, mutta heti kevään tullen paikka heräisi jälleen eloon. Se houkuttelisi puoleensa kokaiinikuninkaita, bulgarialaisia mafiosoja, moldovalaisia ihmiskauppiaita, ruotsalaisia lähiögangstereita, miljardöörejä ja arabialaisia öljyšeikkejä.

Hän otti kulauksen appelsiinimehua ennen kuin nousi ylös ja käveli huoneen vastakkaiseen seinään upotetulle kassakaapille. Hän näppäili kahdeksannumeroisen avainkoodin, käänsi kahvasta ja veti oven auki. Sitten hän poimi kaapista usb-tikun ja työnsi sen pöytäkoneeseensa.

Hän oli luokitellut huolellisesti kaikki omistamansa sadat ihmiset. Ensinnäkin ammatin perusteella, toisekseen sukunimen mukaiseen aakkosjärjestykseen. Melkein kaikki olivat miehiä. Hän avasi muutaman kansion sattumanvaraisesti. Niissä oli valokuvia, äänitiedostoja, lyhyitä videopätkiä.

Miehiä, jotka olivat maanneet alaikäisten tyttöjen kanssa. Perheenisiä, joiden nenä ja suu olivat kokaiinipulverin peitossa. Miehiä, jotka ottivat vastaan paksuja kirjekuuria täynnä seteleitä. Miehiä, joita bordelliemännät piiskasivat aasialaisten ilotalojen kellareissa. Miehiä, jotka olivat tehneet rikoksia tai yllyttäneet muita rikoksiin.

Miehet olivat kaikenikäisiä, kotoisin eri maista. Monet olivat merkkihenkilöitä, jotka kuuluivat planeetan kahden rikkaimman prosentin joukkoon. He olivat pudonneet valtavan korkealta. Claes tiesi heidän synkimmät salaisuutensa, useissa tapauksissa hän oli itse niiden takana, ja siksi hän omistaisi miehet heidän kuolemaansa asti. Mukana oli myös merkityksettömiä pikkuihmisiä, jotka sattuma oli ohjannut hänen tielleen.

Claes sulki kansiot ja avasi nettiselaimen. Hän meni Qatarin MM-kisojen sivuille ja tutki lohkovaiheen otteluita. MM-kisojen alkuun oli enää muutama viikko, ja hän oli päättänyt, miten hänen olisi paras toimia. Hän tiesi, keneen hänen piti ottaa yhteyttä, jotta hän saisi tarvitsemansa vastaukset.

Hän napsautti osoitekirjan auki, löysi hakemansa numeron ja kurotti lankapuhelimen luurin käteensä.

»Minä täällä», hän sanoi englanniksi. »Missä olet?»

Hän kuunteli miehen puhetta. Keskeytti tämän, kun oli saanut vastauksen kysymykseensä.

»Tulen sinne. Nähdään kahden päivän päästä.»

Hän katkaisi yhteyden ja näppäili matkatoimistonsa numeron. Hän esitteli itsensä, ilmoitti asiakasnumerosa ja kertoi, minne halusi lentää ja missä asua. Sitten hän esitti kiitoksensa ja painoi luurin takaisin kannattimilleen. Hän tiesi, että toimistosta lähetettäisiin viidentoista minuutin sisällä meili, jossa vahvistettaisiin kaikki hänen toiveensa.

Hän otti usb-tikun koneesta, pani sen takaisin kassa-kaappiin ja puntaroi, kumpaa passia käyttäisi tällä kertaa.

Hän jätti Espanjan-passinsa kaappiin, otti esiin Filippiinien-passin ja lukitsi kaapin jälleen. Hän oli luopunut Ruotsin kansalaisuudestaan yli kymmenen vuotta sitten. Joskus siitä aiheutui pieniä hankaluuksia, varsinkin hänen kaltaiselleen ihmiselle, joka matkusti todella paljon, mutta kansalaisuudesta luopuminen oli ollut hänelle periaatekysymys: hän inhosi synnyinmaataan.

Claes sulki työhuoneensa oven ja laskeutui hiljaisen talonsa portaat alas. Hän huuhtaisi lasin, jossa oli ollut appelsiinimehua, ja asetti sen astianpesukoneeseen.

Hän tuli ajatelleeksi tapaamista, jonka oli sopinut aiemmin Marbellaan. Sitä pitäisi siirtää. Hän soitti miehelle, joka hänen oli määrä tavata, ja pyysi tätä ruotsiksi tapaamaan hänet Bangkokissa. Sillä tavalla hän saisi lyötyä kaksi karpästä yhdellä iskulla. Jos kaikki menisi suunnitelmien mukaan, hän ehtisi takaisin hyvissä ajoin ennen kuin hänen uusi veneensä toimitettaisiin Marbellaan.

OSA 1

*Minuun on otettu yhteyttä Superettanin ottelujen vuoksi. Yhteyttä ottanut henkilö kysyi, tiesinkö joukkueemme avauskokoontalon, ja kehotti minua tekemään sopimuksen muuttaman joukkuekaverin kanssa niin että pääsisimme »käärimään tuohta», kuten hän asian ilmaisi. Kaikki päättyi siihen, että ottelu peruttiin tartuntavaaran takia (tämä tapahtui pandemian aikana). Ottelun peruuntumisen jälkeen siitä tuli poliisiasia, joka kuivui myöhemmin kokoon. Kaikkia joukkue-tovereitani on kehoitettu jossain vaiheessa osallistumaan sopu-
lien järjestämiseen. Ottelumanipulaatio on suuri ja koko ajan kasvava ongelma, joka uhkaa jalkapalloa ympäri maailman. Yksittäiset pelaajat tienaaavat suuria summia tekemällä tahallaan rikkeitä. Todella moni ammattijalkapalloilija on uhka-
peli-ongelmainen. Tämän todetakseen ei tarvitse kuin käydä pukuhuoneessa tai joukkuebussin kyydissä. Melkein kaikki pelaajat istuvat kännykkä kädessään ja lyövät vetoa omista ja muiden otteluista.*

Anonyymi jalkapalloilija Superettanista

1

NELJÄKYMMENTÄKUUSIVUOTIAS VANESSA Frank ja hänen sisarensa Monica kävelivät hitaasti Gåshagan kaupunginosan luksustalojen ohi kulkevalla kapealla rantapromenadilla Lidin­gön itälaidalla. Alueelta oli vähän aikaa sitten myyty huvila, joka oli maksanut 350 miljoonaa kruunua. Vanessa ihmetteli, miten kukaan saattoi maksaa niin paljon omakotitalosta.

Heidän ohitseensa ajoi poliisiauto, jo toinen parin minuutin sisällä. Se jatkoi ylös pientä mäkeä.

»Kaipaatko poliisiin työtä?» Monica kysyi ja katsoi poliisiauton punaisia takavalvoja, kunnes ne katosivat näkyvistä.

»Joskus.»

Vanessan hengitys huurusi höyryksi, joka hälveni marraskuisen illan pimeyteen. Hän tarkasteli kaksi vuotta nuorempaa sisartaan ja ajatteli, että tämä muistutti piirteiltään heidän äitiään.

»Mikset mene takaisin?» Monica kysyi. »Lehdissä kirjoitetaan joka päivä siitä, että rikostutkintoja pitää lakkauttaa, koska päteviä tutkijoita on liian vähän.»

He jatkoivat mäkeä ylös hiljaisuuden vallitessa.

Vanessa oli ottanut lopputilin puolitoista vuotta sitten erittäin poikkeuksellisen rikostutkinnan jälkeen. Hän oli onnistunut estämään erään rikollisverkoston laajamittaiset kokaiinin salakuljetusaiheet, ja tapauksen yhteydessä hänen adoptiotyttärensä Celine oli ollut vähällä saada surmansa. Hän oli sanonut itsensä irti Norlannin metsämaisemien

keskelle huipentuneen verisen rikollisjahdin jälkeen ja poistunut nopeasti Ruotsista yhdessä Celinin kanssa. He olivat muuttaneet Espanjaan, missä Celine oli käynyt kansainvälistä koulua. Kolme kuukautta sitten, elokuussa, he olivat kuitenkin tulleet takaisin Tukholmaan ja asettuneet jälleen Roslagsgatanin asuntoon.

Vanessa mietti edelleen, mitä hänen pitäisi tehdä elämällään.

»Minä otan avioeron», Monica sanoi.

Vanessa ei voinut olla hymyilemättä.

»Vihdoinkin.»

»Etkö aio kysyä minkä takia?»

»Sehän on itsestään selvää. Et ole rakastanut Haraldia moneen vuoteen.»

Monica oli ollut naimisissa Harald Rambergin kanssa yli kaksikymmentä vuotta, ja avioliitto oli ollut kaikkea muuta kuin onnellinen. Harald oli luonteeltaan ennakkoluuloinen ja kohteli Monicaa vähättelevästi. Monica oli alistunut kohtaloonsa pariskunnan kahden lapsen takia.

»Ovatko Hjalmar ja Lovisa surullisia?»

»He eivät vielä tiedä.»

»Entä sinä sitten?»

»En erityisemmin, outoa kyllä.»

Vanessa yllättyi, kun Monica kaivoi talvitakkinsa kätköistä savukeaskin ja sytyttimen.

»Oletko alkanut polttaa?»

Monica sytytti savukkeen ja ravisti päätään.

»En oikeastaan. Mutta oloni on ollut aika yksinäinen siitä lähtien kun lapset muuttivat pois. Muistatko, kun olimme teinejä ja teimme toistemme puolesta puhelimella bänät poikaystävien kanssa, koska meillä on niin samanlaiset äänet? Meillä oli tapana juhlia sitä tupakkaa polttamalla.»

Monica ojensi askia Vanessalle, joka hetken emmittyyään poimi itselleen tupakan ja työnsi sen huultensa väliin. Monica suojeli liekkiä kädellään, kun hän tarjosi tulta.

Vanessa yskäisi. He tulivat mäen laelle.

»Mennäänkö takaisin?» Monica kysyi ja hytisi vilusta.
»Alkaa olla kylmä.»

Noin sadan metrin päässä näkyi viisi poliisiautoa. Hälytysvalojen kajo heijastui viereistä tonttia kiertävästä valkoiseksi rapatusta muurista. Kaksi univormuasuista poliisia oli eristämässä osaa tiestä. Muurin takana häämötti valtavan kokaisen tasakattoisen huvilan tumma hahmo.

Vanessa ei kyennyt hillitsemään uteliaisuuttaan, vaan lähti kävelemään kohti poliisin eristämää aluetta. Hän jäi seisomaan sinivalkoisen nauhan taakse, silitti sitä sormenpäällään ja tarkasteli näkymää. Yhdestä poliisiautosta kuului koiran haukuntaa.

Rikosteknisen yksikön harmaa Volkswagen-minibussi saapui paikalle ja pysähtyi eristysnauhan viereen. Kuljettajan ovi avautui, ja ulos astui nainen, jolla oli pitkät, tummat hiukset. Nainen kiersi avaamaan ajoneuvon takaovia, mutta pysähtyi kesken kaiken nähdessään Vanessan, joka kohotti kätensä vaivautuneeseen tervehdykseen.

Monica tuli Vanessan vierelle.

»Tiedätkö, kuka tuon talon omistaa?» hän kysyi.

Vanessa pudisti hajamielisenä päätään eikä irrottanut katsettaan teknisestä tutkijasta Trude Hovlandista.

»Jalkapalloilija Alexander Berg. Hän on Ruotsin maajoukkueen tähtipelaaja.»

Trude tuli Vanessan luo ja halasi häntä. Vanessa ojensi oikean kätensä sivulle, jottei vahingossa polttaisi Truden hiuksia tupakallaan.

»Olet näemmä tullut takaisin Tukholmaan», Trude totesi.

»Niinpä.»

»Milloin tulit?»

»Pari kuukautta sitten», Vanessa sanoi. Trude kohotti yllättyneenä kulmakarvojaan ja loi Vanessaan pettyneen katseen. Trude oli yksi harvoista ihmisistä, joita Vanessa piti ystävinään.

Talosta astui ulos mies, jolla oli yllään valkoisella vuori-kauluksella varustettu punamusta metsurintakki. Hän riisui toisen hansikkaansa ja ojensi käden Vanessalle.

»Martin Wester, törkeiden rikosten osasto. Sinä olet Vanessa Frank, vai mitä?»

Vanessa nyökkäsi ja ajatteli, että Martin näytti viehättävältä. Tällä oli lyhyiksi leikatut ruskeat hiukset ja ruskeat silmät, joiden katse huokui itsevarmuutta.

»Olen kuullut sinusta paljon», Martin sanoi. »Olit ennen NOA:n murharyhmässä.»

Vanessa hymyili väkinäisesti ja tunsu tupakansavun maun suussaan.

»Pitää paikkansa.»

Hänen teki mieli kysyä, mitä täällä oli tapahtunut, mutta hän pysyi vaiti. Asia ei koskenut häntä. Hän ei ollut enää poliisi, eikä hänen tarvinnut piitata siitä, minkä takia Lidingölle oli kerääntynyt iso liuta poliisiautoja ja rikostutkijoita.

»Täytyy tästä lähteä», Vanessa sanoi Trudelle. »Celine odottaa Monican luona. Olemme menossa kotiin.»

2

»SEURAAVANA NÄCKROSEN.»

Herish Sadia vastapäätä istuva nainen nousi seisomaan ja siirtyi käytävälle. Herish katsoi ikkunasta pimeää metrotunnelia. Äkkiä pimeys väistyi laiturin tullessa esiin, ja juna alkoi hidastaa Näckrosenin asemalle. Vaunun etupäässä istui kaksi Stone Islandin takkeihin sonnustautunutta tatuoitua miestä, jotka olivat ajaneet päänsä kaljuksi. Huligaaneilta näyttävät miehet vilkuilivat Herishin suuntaan. Olivatko he Djurgårdenin faneja? Hän toivoi, että miehet poistuisivat pian junasta.

Metro pysähtyi laiturille, ja ovet liukuivat auki. Kyytiin astui nuori poika, joka rojahti istumaan Herishiä vastapäätä. Poika tutkaili AIK-logolla varustettua mustaa verryttelyasua ja kohotti katseensa Herishin kasvoihin. Juna nytkähti liikkeelle, ja poika levitti suunsa hymyyn.

»Hei, sehän oot sä. *Abow*. Me ollaan samanikäisiä, ja sä oot nyt pelannu mitä? Yksitoista matsia A-joukkueessa. Tehny kuusi maalia.»

»Itse asiassa seitsemän.»

Poika ojensi kätensä, ja Herish tarttui siihen.

»Mitä sä metrossa teet?»

»Mulla ei ole ikää ajokorttiin», Herish sanoi ja nauroi.

Poika heilautti vähättelevästi kättään.

»AIK:n pitäisi hankkia sulle autonkuljettaja, jolla on puku, hattu ja kaikki. Miksi sä istut täällä rahvaan seassa ku joku renki?»

Herish meni aina hämilleen, kun häntä keuhuttiin. Hän ei ollut vielääkään tottunut siihen, että ihmiset kohtelivat häntä nykyään aivan eri tavalla kuin ennen. Jopa aikuiset miehet, jotka olivat aiemmin kohdelleet häntä lähinnä nuorisoriikollisena, pysähtyivät rupattelemaan ja sanoivat, miten taitava pelaaja hän heidän mielestään oli.

Tuntui kuin hän olisi vielä eilen istunut isänsä ajaman bussin takapenkillä tekemässä läksyjä ja haaveilemassa paremmasta tulevaisuudesta. Aina työvuoron päätyttyä, kun matkustajat olivat poistuneet kyydistä, isä oli ajanut autoita katuja pitkin bussivarikolle ja luukuttanut Beatlesia täysillä bussin kaiuttimista, ja he olivat molemmat laulaneet mukana. Herish kaipasi niitä aikoja.

Love, love me do, you know I love you.

Ne olivat edelleen hänen elämänsä parhaita muistoja.

»Anna mä otan kuvan sun kanssa.»

»Totta kai, tuu tähän.»

Poika siirtyi Herishin viereen ja nosti kännykän eteensä.

»Tää on tulevaisuudessa arvokas kuva. Ootsä muuten toipunut loukkaantumisesta?»

Hän vilkaisi Herishin jalkaa.

»Joo, saan treenata jo täysillä.»

»Miten monta matsia sulta jäi väliin?»

»Kolme.»

Herish vilkaisi tuonnempana istuvia huligaaneja. Miehet tarkastelivat häntä ilmeettöminä. Metron kaiuttimista kuulutettiin, että seuraava pysäkki oli Hallonbergen.

»Mun pitää jäädä tässä», Herish sanoi ja nosti treenikassin olalleen. »Oli hauska tavata.»

»Joo, niin oli.»

Siirtyessään oven eteen Herish loi katseensa lattiaan, jottei provosoisi kaljupäisiä miehiä. Juna pysähtyi laiturille, ja hän astui kyydistä. Hän ei voinut olla vilkaisematta olkansa yli tarkistaakseen, että miehet olivat jääneet metron. He

kuitenkin nousivat junasta juuri ennen kuin ovet painuivat kiinni. Herish kiristi tahtiaan. Jalat tuntuivat raskailta harjoitusten jäljiltä, ja hän halusi päästä kotiin nukkumaan. Hän vilkaisi taakseen ja näki, että miehet seurasivat häntä edelleen.

Herish astui viileään ulkoilmaan syyrialais-ortodoksisen kirkon viereiselle bussiaukiolle. Valkoisen tiilirakennuksen takana levittäytyivät Hallonbergenin korkeat kerrostalot. Läheisen pitserian edessä mekasti muutama pikkupoika.

»Herish, odota!» Huutaja oli toinen huligaaneista. »Me halutaan jutella sun kanssa.»

Herish pysähtyi. Ei kai kukaan kävisi hänen kimppuunsa näin avoimessa paikassa? Vaikka miehet olisivat Djurgårdenin tai Hammarbyn kannattajia, tuskin he sentään ryhtyisivät hakkaamaan häntä sen takia, että hän pelasi AIK:n riveissä.

»Hitto, sä olet nopea.»

Herishin luokse harpponeella miehellä oli otsassaan pitkänomainen arpi. Miehen kädet ja rystyset olivat tatuointien peitossa. Herish yllättyi nähdessään kämmenselässä AIK:n logon. Hän rentoutui hieman. Toinen mies pysytteli taempana. Herish tunsu olonsa hiukan hölmöksi, mutta hän oli kuitenkin kiitollinen fanien positiivisesta huomiosta. Heitä varten hän pelasi.

»Haluatteko ottaa kuvan? Mun pitää mennä himaan», hän sanoi ja osoitti kerrostalojen suuntaan.

Mies hymyili.

»Hyvä, että menet. Jos pelaa A-joukkueessa, ei pidä sän-täillä ympäriinsä öisin. Sähän olet vielä uran alkuvaiheessa, ja silloin rupeaa helposti höntyilemään. Käymään naisissa, juhlimaan ja sitä rataa.»

»Aivan», Herish sanoi ja odotti, että mies kaivaisi esiin kännykän ja ottaisi selfien. Miehellä ei kuitenkaan näyttänyt olevan mikään kiire.

»Pelasit todella hyvin viimeksi kun tulit vaihdosta. Jengi menee sekaisin, jos sua ei päästetä aloitukseen seuraavassa

matsissa, kun olet kerran toipunut vammasta. Kuulitko, kun me laulettiin sun nimeä?»

Herish hymyili. Hän saattoi miltei kuulla yleisön jylinän ja tuntea saman päihdyttävän huuman kuin silloin kun hänelle valkeni, että tuhannet AIK:n kannattajat hoilasivat hänen nimeään.

»Joo, se oli uskomatonta. Kiitos.»

Mies vilkaisi kirkon suuntaan ja nauhlitsi sitten katseensa taas Herishiin.

»Sun pitää tehdä mulle palvelus seuraavassa matsissa, jossa pääset aloituskokoonpanoon.»

Mies avasi takkinsa ja työnsi käden povitaskuun.

»Ei ole mikään iso juttu. Sun pitää vaan ottaa keltainen kortti ekalla puoliajalla.»

Herish tuijotti miestä tyrmistyneenä. Sitten hän pudisti päätään.

»En mä voi sellaista tehdä.»

Hänen puhelimensa alkoi soida. Kimeä soittoaäni halkoi ilmaa.

»Totta kai voit.»

Herish kääntyi lähteäkseen, mutta mies nosti kätensä hänen olalleen ja esti häntä poistumasta. Sitten mies otti povitaskustaan esiin kuoren.

»Tässä on kolkyt tonnia. Ne on sun.»

Mies irrotti otteensa ja ojensi kuoren Herishille. Puhelin oli lakannut soimasta. Herish yritti kaikkensa, jotta hänen äänensä ei särkyisi.

»Emmä voi. Kyllä kai te sen tajuatte?»

Miehen silmissä häivähti vihamielinen pilkahdus.

»Kolkyt tonnia, Herish. Se on enemmän kuin sun bussikuskifaija tienaa kuussa. Ota rahat ja hanki keltainen kortti. Kenenkään ei tarte saada tietää. Sitten me jätetään sut rauhaan.»

SE EI PELAA, JOKA PELKÄÄ.

Vanessa Frank on jättänyt poliisinuransa suojellakseen tyttärtään Celineä. Kun huippujalkapalloilijan vaimo löydetään murhattuna luksushuvilastaan, rikos ei kuitenkaan jätä Vanessaa rauhaan. Jäljet johtavat urheilumaailman pimeille markkinoille, joilla häikäilemätön ottelumanipulaatio, väkivalta ja korruptio ovat arkipäivää.

Samaan aikaan nuori jalkapallolupaus tukholmalaislähiöstä taistelee valoisan tulevaisuuden puolesta. Köyhän perheen poika on helppo saalis kierolle urheilukoneistolle, jossa liikkuvat valtavat rahasummat. Tässä pelissä yksittäiset ihmiset ovat kuitenkin vain nappuloita.

Peli pelien takana on armoitonta – ja panokset valtavat. Kun useat kohtalot kietoutuvat yhdeksi mahdolltomaksi yhtälöksi, on Vanessa Frankin löydettävä tuntematon muuttuja X.

»Pascal Engman on jälleen kerran luonut ylivoimaisen jännärin. Tätä ei voi laskea käsistään.»

– *Aftonbladet*

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-48534-7